

CRvB 4 november 1994, KBW 1994/8

1 ontstaan en loop van het geding

Bij brief van 10 december 1992 is vanwege gedaagde (de SVB) aan appellante (betrokkene) kennis gegeven van de beslissing dat zij over het vierde kwartaal 1990 tot en met het vierde kwartaal 1992 geen recht had op kinderbijslag ingevolge de AKW ten behoeve van het kind. De Arrondissementsrechtbank te Rotterdam heeft bij uitspraak van 17 december 1993 het tegen deze beslissing ingestelde beroep ongegrond verklaard. Appellante heeft tegen deze uitspraak op bij aanvullend beroepschrift uiteengezette gronden hoger beroep doen instellen.

2 Motivering

Bij zijn oordeelsvorming gaat de Raad uit van de volgende feiten en omstandigheden. Appellante en haar echtgenoot zijn woonachtig in Nederland. Op 5 oktober 1992 deden zij opgave van een wijziging in die zin dat vanaf september 1990 zij in aanmerking wensen te komen voor kinderbijslag ten behoeve van het kind, dat als pleegkind van appellante en haar echtgenoot aangemerkt zou moeten worden. A, geboren 31 augustus 1976, woonde ten tijde hier in geding in Marokko, evenals zijn moeder. A's vader, een broer van de echtgenoot van appellante, is in 1990 overleden. Sindsdien zou de echtgenoot van appellante de zorg voor het kind op zich hebben genomen, onder andere door het doen van betalingen naar Marokko ten behoeve van het kind en door het onderhouden van schriftelijk en telefonisch contact. Namens appellante is gesteld dat de moeder van A is hertrouwd en zich niet meer om het kind bekommert. Tevens is overgelegd een vonnis van de rechtbank te Taza, Marokko, d.d. 26 maart 1992, waaruit blijkt dat de moeder de zorg voor het kind heeft overgedragen aan de echtgenoot van appellante. Vanaf het vierde kwartaal 1993 verblijft A in het gezin van appellante in Nederland. In de bestreden beslissing is, voor zover van belang, overwogen dat het kind A niet als pleegkind in de zin van art. 7 van de AKW kan worden beschouwd, omdat appellante en haar echtgenoot, gezien de afstand tussen Nederland en Marokko niet in staat waren zich in de periode in geding daadwerkelijk met de opvoeding te bemoeien en dat de moeder van het kind, die zich in Marokko bevindt, zich nog met de opvoeding van A kon bemoeien. Ook zou appellante niet voldoende hebben aangetoond het kind te onderhouden.

In geding is de vraag of deze beslissing in rechte stand kan houden. De Raad beantwoordt deze vraag, evenals de eerste rechter, bevestigend. De Raad overweegt daartoe, zoals hij reeds in vele eerdere uitspraken heeft gedaan, dat aan de in de AKW met betrekking tot de hoedanigheid van pleegkind gestelde opvoedingseis slechts is voldaan, indien een verzekerde zich wat de opvoeding betreft op zodanige wijze gedraagt dat hij de plaats van de ouders inneemt en er op dat punt tussen hem en het betrokken kind een verhouding bestaat als die tussen ouders en een eigen kind. Anders dan doorgaans bij de beoordeling van het recht op kinderbijslag voor eigen kinderen, dient voor het aannemen van de hoedanigheid van pleegkind de opvoedingseis daadwerkelijk gestalte te krijgen, hetgeen tot uitdrukking dient te komen in een nauwe, exclusieve relatie tussen de aanvrager van kinderbijslag en het betrokken kind. Aan de voorwaarden als hierboven uiteengezet, is in appellantes geval niet voldaan, reeds niet omdat zij en haar echtgenoot, na het wegvallen van de vader van A, als gevolg van hun beider verblijf in Nederland, niet in de gelegenheid zijn geweest om in een voor de onderhavige beoordeling toereikende mate gestalte te geven aan de opvoeding en begeleiding van het kind. Dat vanwege verblijfsrechtelijke problematiek het kind niet eerder naar Nederland kon komen doet hier niet aan af. Het namens appellante gestelde met betrekking tot de overdracht van de zorg naar Marokkaans recht -

als bovenomschreven - kan niet leiden tot de conclusie dat om die reden sprake is van een pleegkind in de zin van art.7 AKW. Laatstgenoemd begrip heeft in ,s Raads jurisprudentie immers veeleer gestalte gekregen in een afweging van de feitelijke omstandigheden, als bovenoverwogen. De aangevallen uitspraak komt derhalve voor bevestiging in aanmerking. De Raad acht geen termen aanwezig om toepassing te geven aan het bepaalde in art. 8: 75 AWB.

3. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

Recht doende:

Bevestigt de aangevallen uitspraak.